

Desembre 2024

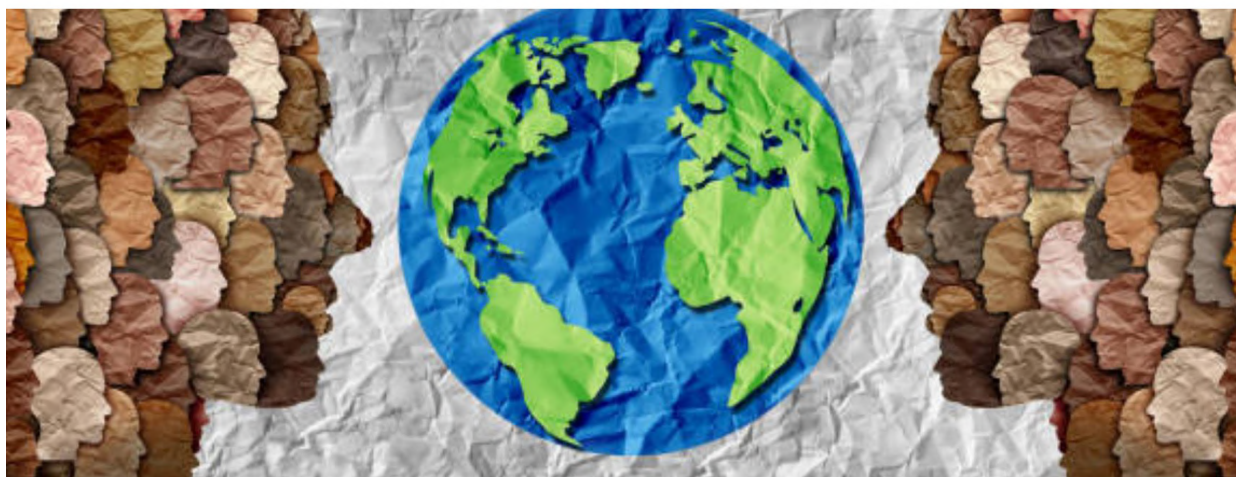
83

LA VEU

de Torre Llobeta

Donem Veu

a la PAU

Ajuntament de
Barcelona

Districte de
Nou Barris

Editorial

S'apropa Nadal. Ens enviem missatges d'amor i amb il·lusió ens fem regals bonics. Desitgem que tothom estigui feliç i en pau.

Estaria bé no perdre la il·lusió i els bons desigs després de les festes, fer que durin una mica més, fer que formin part de la nostra vida quotidiana.

Des de *La Veu de Torre Llobeta* proposem fer l'esforç individual d'intentar anar posant pau allà on puguem. Perquè la pau no és només l'absència de guerra. Hi

ha molts tipus de pau: social, espiritual, mental, amb un mateix...

Posem pau quan respectem les diferències, quan som amables, quan hi ha harmonia, quan som justos... potser no és tan difícil intentar-ho, oi?

Fem nostra la frase de Mahatma Gandhi, el gran lluitador per la pau. Fem-la córrer, posem-la en pràctica: "No hi ha camins per a la pau, la pau és el camí!"

Consell editorial

Índex

Editorial

Monogràfic: Donem Veu a la Pau

3. Ni guerra que ens destrueixi ni pau que ens oprimeixi

4-5. És un somni...

6.7. ¿Dónde empieza la paz?

8-9 Versos per la pau.

10. *Persèpolis*

11. Cançons per la pau. *Imagine*

Petits relats

12. Un lunes lluvioso

13. Una batalla sense peons

14. L'arbre d'anar dalt

Va de cine

15. Cinema per la pau

El racó de la poesia

16. Taller de haikus

17. El racó del haiku. Tardor

18. Poemes diversos. Joana Raspall i Miquel Martí i Pol

19. Transcurrir

20. Tejedoras de palabras. Recuerdos

Col·laboracions

21. Un món complicat

22. Torre Llobeta sobre ruedas. Emoción garantizada

23. La carta que va canviar una vida

24. No es país para humanos

Posa en forma la teva ment

25. Sopa de letras / Sudoku

Cuines

26. Pato a la naranja, receta tradicional

Voluntaris de Torre Llobeta

27. El tió de Nadal

El nostre medi ambient

28. La terra diu prou

Grup de Dones en Forma

29. No callarem!

Personatges

30. Adios a *Guampiro*

31. **Humor en broma**

Contraportada. Agenda d'activitats

Consell editorial

Coordinadora Grup de Dones en Forma, Domingo Aragón, Lola Gómez, Celia Juárez, Edgardo R. López Jöcker, Kuendy Marsà, Alicia Martínez, Elisabet Prades i Joan Xuriach Fusté.

Disseny, portada i maquetació: Consol Camí Adell

La Veu de Torre Llobeta no es fa responsable dels continguts dels articles.

Aquest número de la *La Veu de Torre Llobeta*, també el trobareu publicat al web del centre cívic:
<http://ajuntament.barcelona.cat/ccivics/torrellobeta>

Ni guerra que ens destrueixi ni pau que ens oprimeixi

Sabem que la pau va molt més enllà que l'absència de guerra, però quin model de pau volem? Com pretenem aconseguir-la? Tenim presents les veus de les dones?

La pau ha de ser plantejada des d'un enfocament de gènere, no només com una aspiració o un desig, sinó plantejar-la com una necessitat clau en un món on s'està produint dia rere dia l'augment dels conflictes bèl·lics, militaritzacions, genocidis i constants desigualtats estructurals.

Històricament, les dones han estat excloses dels espais de negociació i relegades a uns rols passius on únicament són considerades com a víctimes, perpetuant els estereotips de gènere, fent que els processos de consolidació de la pau fossin única i exclusivament, espais per als homes.

Tot i ser excloses dels espais de decisió, les dones tenim la capacitat de teixir xarxes de solidaritat, només cal mirar països com Colòmbia, Sudan, l'Índia o l'Afganistan. Tenim la capacitat de transformar el dolor en resistència i, en paraules de Nadia Ghulam, activista, escriptora i refugiada afganesa, les dones som les que cultivem les llavors de la pau.

Per això, incorporar les seves veus i visions, garanteix un procés de construcció de pau més inclusiu, al mateix temps que amplia les possibilitats d'aconseguir una pau sostenible i justa. Així mateix, és important que parlem de la pau feminista, com una estratègia que posi el benestar i les cures al centre, recuperar el valor de les tasques i labors tradicionalment feminitzades i invisibilitzades. Es tracta de plantar cara a les estructures patriarcals, androcèntriques, capitalistes i colonials, promovent una transformació social que tingui present l'ecofeminisme, l'economia feminista i de les cures.

Hem d'apostar per una pau que es basi en la inclusió efectiva i l'accés al lideratge de les dones en els espais de decisió, tenint com a timó la interseccionalitat i la diversitat de les vivències de les dones. Una aposta que no només ens reconeguin a les dones com a víctimes dels conflictes armats, sinó també com a actores fonamentals per la prevenció, resolució i consolidació de la pau. Aquest enfocament, tot i que proposa un model inclusiu i just, des dels espais acadèmics i polítics se sol perpetuar la invisibilització del paper de les dones, ignorant les respostes alternatives que ofereix l'anàlisi de gènere en la contextualització dels conflictes.

Llegir les realitats des d'una perspectiva feminista implica reconèixer les relacions de gènere com una dinàmica essencial en els conflictes i en la seva transformació. Les conseqüències dels conflictes s'experimenten de forma diferent entre els homes i les dones, i fer front a aquestes diferències recau en garantir la participació plena i significativa de les dones en tots els àmbits dels processos de pau.

Laura Alonso

És un somni...

Imaginar una Palestina on els pobles jueu i palestí convisquin en pau, com una sola unitat, separats només per la religió? Creure en el retorn dels territoris ocupats il·legalment per Israel? Restituir els assentaments que els colons israelians van conquerir des dels anys 80 del segle passat?

La Veu: Com veus la situació de Palestina d'aquí a cent anys?

Rubén Galilea: Per desgràcia, els palestins no són un agent principal en la resolució del conflicte i en l'acabament de l'ocupació israeliana. Per tant, la situació a Palestina, a llarg termini, dependrà de la situació geopolítica a escala global, en primer terme, i de la seva capacitat de resistència, en segon terme. L'actual hegemonia dels Estats Units d'Amèrica (EUA) i dels seus satèl·lits (la Unió Europea (UE), Austràlia, el Japó, el Regne Unit, entre altres) està en declivi i un nou món multipolar està emergint. Si tenim en compte que són aquests països els que sostenen econòmicament, políticament i militarment Israel, hem d'esperar que aquest nou món multipolar emergent hauria de ser un escenari millor per acabar amb l'ocupació de Palestina.

La Veu: L'Organització de les Nacions Unides (ONU), s'hauria de reinventar?

R.G: Sí, i és un procés que anirà en paral·lel a la nova realitat global on potències com el Brasil, l'Índia, Rússia, la Xina i Sud-àfrica volen tenir més veu i més vot en la realitat geopolítica. Només hem de considerar que aquests països, que s'anomenen BRICS, ja han superat en PIB el G7 i aquesta distància cada cop és més gran, perquè tenen un creixement econòmic molt superior. És inevitable que l'ONU i tots els organismes plurinacionals hauran d'adaptar-se a aquesta nova realitat.

Deixem-nos de somnis: Rubén Galilea Juárez, com a membre del Comitè de Solidaritat amb Palestina de Nou Barris i coneixedor de la situació de Palestina i, en concret, de la Fraja de Gaza, dona'ns un bany de realitat i contesta'ns aquestes preguntes:

La Veu: Sense poder de veto de cap membre?

R.G: Hem de considerar que els Estats amb dret a veto són els països vencedors de la Segona Guerra Mundial. Dificilment el món continuarà acceptant aquest privilegi eternament.

La Veu: Ho veus factible?

R.G: Més que factible, ho veig inevitable.

La Veu: Hamàs, Hezbol·là, l'exèrcit israelià... Alguna de les barbaritats que han perpetrat és legítima?

R.G: La legislació internacional avala el dret d'un poble ocupat militarment a fer ús de la lluita armada contra la potència ocupant. El problema és que Israel sempre ha estat una excepció en l'aplicació del dret internacional i ha incomplert sistemàticament totes les resolucions de l'ONU, sense cap conseqüència. Això seria impossible sense l'aval dels EUA i la UE.

La Veu: El cercle viciós botxí - víctima - botxí - víctima, es pot trencar algun dia?

R.G: Seria desitjable, però l'existència de la violència política és, i sempre ha de ser així, imputada a la potència ocupant, i no pas al poble que pateix aquesta ocupació.

La Veu: Ens costa imaginar la situació agònica del poble palestí per més imatges esgarrifoses que hem vist, de la mateixa manera que ens costa imaginar el patiment dels familiars dels jueus i jueves assassinats.

R.G: Sense cap mena de dubte, el patiment de la població civil és condemnable i és, de fet, un crim de guerra. La diferència substancial en aquest cas és que unes víctimes tenen el suport i el sosteniment d'un Estat potent, mentre unes altres no tenen cap paraigua que els protegeixi ni garanteixi una mínima seguretat per a ells i per a les seves famílies. I, quantitativament, no hi ha cap proporcionalitat, perquè estem parlant d'uns pocs milers de persones contra milions de persones indefenses. L'equidistància és una trampa en aquest cas, tot i que, individualment, el patiment de cada persona és igual. Tothom estima els seus fills i familiars.

La Veu: Creus que s'està produint un genocidi com el cas de l'Holocaust, o com també va passar i està passant amb els pobles armeni, kurd, bosnià, amb l'ètnia tutsi, o amb els nadius nord-americans, els maies, inques o asteques, entre altres?

R.G: Rotundament, sí. Un objectiu estratègic de l'Estat d'Israel és l'expulsió de la població autòctona i la creació d'un Estat jueu. Perquè això darrer sigui possible, s'ha de dur a terme una expulsió massiva de la població, tal com van fer l'any 1948, quan van foragitar més de 700.000 àrabs dels territoris sota control sionista després de la guerra que va ser l'inici de l'Estat d'Israel. El projecte sionista de colonització de Palestina sap que no tornarà a tenir una oportunitat com aquesta per exercir uns nivells tan alts de violència contra la població en molts anys i no s'aturarà fàcilment sense intentar que els habitants de Gaza siguin expulsats cap Egipte.

Per acabar, voldria fer arribar una salutació a tots els lectors i lectores de *La Veu de Torre Llobeta* i a tot el veïnat del barri, que també és el meu. I una disculpa, perquè el tema dona per un debat molt més ampli, i sintetitzar en un espai tan reduït una qüestió tan complexa és molt complicat.

¿Dónde empieza la paz?

Hace unos días, caminando por Collserola con unas amigas, tuvimos un pequeño accidente: en una curva, cuando íbamos a cruzar la carretera, apareció de pronto un coche y retrocedimos de golpe. Pero no vimos que, justo detrás, venía un ciclista y al pararnos en seco nos embestimos. Una de nosotras cayó al suelo, por suerte sin consecuencias. También el ciclista se tambaleó y a punto estuvo de caer de la bici.

Enseguida comenzó a increparnos a voces como un energúmeno. ¿Y nosotras? Pues nosotras respondimos enviándole a gritos a paseo. En un momento aquello fue a mayores por ambas partes y hasta llegó a amenazarnos con darnos “un par de hostias”.

Nuestra amiga, que había caído, se levantó, comprobamos que estaba bien y sin dejar de gritarnos nos fuimos cada uno por un lado. Ya se nos había aguada el humor y comenzamos a quejarnos de la poca educación de aquel hombre. Y mientras hablábamos, caímos en la cuenta de que podríamos habernos hecho mucho daño uno y otras y de que ni él se interesó por nuestra amiga ni nosotras le preguntamos si se había hecho daño él. Y ahí nos tocó parar de despotricar y empezar a pensar.

¿Qué habría pasado si nuestra reacción hubiese sido preguntarle si estaba bien, si se había hecho daño? ¿Cómo nos sentiríamos ahora si en lugar de gritar, él hubiese ayudado a levantarse a nuestra amiga y se hubiese interesado por ella?

En ese momento nos dimos cuenta de que la paz es un camino que comienza en casa, y continúa en cualquier parte donde los seres humanos y no humanos nos relacionamos unos con otros. Cualquier acto cotidiano

tiene importancia y todas las criaturas somos necesarias a la hora de construir la paz. Porque como bien decía Albert Camus, “La paz es la única batalla que vale la pena librar”.

Lola Gómez

¿Y qué hay de la paz?

Queda muy bien hablar de la paz cuando la paz se rompe. Las guerras terminarán cuando desaparezca el hombre. No me siento responsable, tan solo de mis errores. No comas la carne que te ofrezcan tus secuestradores.

Domingo Aragón Oliva

Para promover la paz, empatizo con la gente, reconozco cuando me equivoco y pido perdón. Intento educar a mis hijos en valores de paz y respeto.

Tere Favà

LV Donem Veu a la Pau

La pau sempre és a l'UCI, la van apedaçant per tot arreu. De debò existeix la pau? On és? De vegades ens sembla que en tenim, però de seguida alguna cosa ens la treu. M'agradaria poder fer que la pau fos com una llavor que s'escampés pel món i guanyés la batalla al mal.

Elisenda Boronat

Para lograr la paz podríamos empezar por el hogar y aprender a aceptar el pensamiento del otro, pero parece imposible porque cada persona cree tener sus razones y el derecho a defenderlas. O sea, mundialmente imposible.

Llucia Ballesta

PAZ: ausencia de guerra o violencia. No tengo ninguna esperanza en que el mundo tal como está hoy estructurado pueda algún día alcanzar la paz. Pero ¿qué puedo hacer yo en mi pequeño espacio? Creo que nada que trascienda, pero me limito a intentar:

- Comportarme de manera cívica.
- No juzgar a los demás por su procedencia, costumbres, religión o tradiciones.
- Dialogar siempre para conseguir un punto de encuentro.

Todo esto he procurado transmitírselo a mis hijos y ahora a mis nietos.

Conchi Buil

Buscant al diccionari la definició de la paraula Pau, de totes les que hi havia preferixo la que diu: "home de pau". Tant de bo tothom portés un ésser de pau dins seu i segur que el món aniria molt millor.

Àngela Riambau

La pau no és només una paraula sobre un paper, és una esperança que ens aporta un estat de benestar, estabilitat i seguretat. I hem de buscar-la al nostre interior, deixant que la tranquil·litat flueixi per l'aire, donant llum i color al nostre voltant.

La pau l'hem de treballar fugint del soroll i buscant la calma.

María Bayés

Avui en dia i, malauradament, la Pau és el que més manca a la humanitat.

Cèlia de la Fuente

Si no podem aturar les guerres, intentem almenys, tenir cura del trosset que ens toca a nosaltres. Comencem el dia amb un somriure i l'efecte papallona farà la resta.

Núria Vila

Versos per la pau

Pau

És gran el somni,
potser una utopia.
La pau vol vèncer.

Plantem llavors
d'amor i pau dins nostre.
I cada dia
reguem-les, fem-les créixer
fins que arrelin amb força.

Camins de pau
Recorrem amb fermesa.
Avancem sempre.

Mots de pau surten
des de l'ànima humana.
El món escolta
aquestes veus que escampen
versos plens d'esperança.

La pau desperta
ben xopa d'esperança.
Els odis moren.

Petits i grans
Arreu del món
Uneixen els cors.

Núria Lorente Aroca

*Primera víctima,
missatger de la pau,
de tristes guerres.*

Joan Xuriach Fusté

Persèpolis

Persèpolis, del grec “Ciutat persa”, fou fundada per Darius I l’any 518 aC com a capital de l’Imperi persa. També era coneguda amb el nom de “Ciudadella de la pau”.

Paradoxalment, la novel·la gràfica de Marjane Satrapi (Iran 1969), ens situa ben lluny de la pau.

Persèpolis és un relat autobiogràfic que narra el convuls període que va tenir lloc a l’Iran durant revolució iniciada el 1979, vist amb els ulls d’una nena de deu anys que viu a Teheran.

En format còmic i amb les il·lustracions en blanc i negre creades per la pròpia autora, està dividit en quatre grans blocs:

1r. El canvi de govern que acaba amb els somnis de democràcia al país, donant pas a la revolució iraniana i totes les seves conseqüències negatives.

2n. Els fets traumàtics que es produeixen en una societat moderna i progressista, que es veu abocada a la por, la guerra i les penúries.

3r. L’entrada en l’adolescència de la protagonista i la marxa a Occident fugint de la revolució. L’esforç per adaptar-se a una

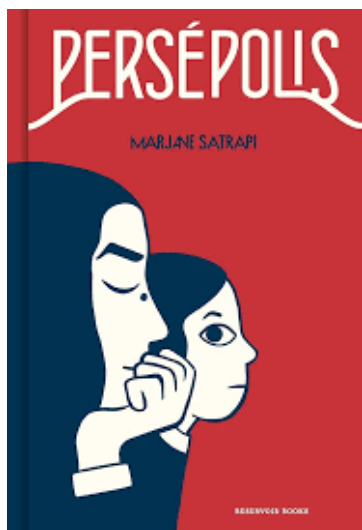
vida i una cultura diferents i les dificultats amb què s’enfronta.

4t. El retorn als orígens, l’intentar adaptar-se i integrar-se de nou a una societat que potser ja no la reconeix, i el dolor que això produeix.

Persèpolis es una història que es llegeix amb llàgrimes als ulls. No només perquè narra tot el dolor i destrucció que comporta el totalitarisme, la repressió i la guerra, sinó perquè també et fa prendre consciència que hi ha moltes altres maneres de viure en conflicte permanent, encara que no esclatin les bombes: no poder estudiar, no poder expressar-se, sentir-se estranger a tot arreu, separar-se dels qui estimes, són només uns quants exemples.

Marjane Satrapi, amb aquest còmic que és també un relat històric, ens convida a posar-nos en el lloc dels altres i a valorar el que tenim. A fer-ne una reflexió profunda i sincera. A donar una oportunitat a la pau. Una lectura imprescindible.

Kuendy Marsà

Cançons per la pau

La música i les cançons ens ajuden a dir allò que sentim.
N'hi ha moltes, algunes icòniques i d'altres ens acompanyen sempre.

Imagine

Proveu d'imaginar-vos
que no existeix el cel,
que no hi ha infern a sota,
que a sobre sols hi ha blau.

Imagineu la terra
sols vivint l'instant...
Doncs ara imagineu-vos
que no hi ha cap Estat
pel qual morir o matar-se,
ni déus que cridin sang.

Imagineu la terra
tota sempre en pau...
Podeu dir que somio,
però sé que no estic sol.
Veni, doncs, amb nosaltres
i serà com un sol món.

Imagineu encara
que no hi ha possessions,
ni més fam ni cobdícia,
que som germans i proud.
Imagineu la terra
tota de tothom.

Podeu dir que somio,
però sé que no estic sol.
Veni doncs amb nosaltres
i viurem com un sol món.

John Lennon

Un lunes lluvioso

Es lunes y ya llego tarde. Apenas me he mirado en el espejo al salir de la ducha y no sé si me he peinado. Paso ante el escaparate de una tienda de electrodomésticos y me detengo para ver mi reflejo, pero lo que veo es una tostadora de acero inoxidable que ocupa el lugar de mi cabeza. Continúo calle abajo y llego ante una cristalera empapelada con un cartel enorme, que me ofrece una hipoteca y la sonrisa de una señora desayunando la tostada que debió salir de la tostadora que se apoderó de mi cabeza. Sigo adelante y paso junto a una pastelería, me parece advertir mi imagen saliendo de un merengue azucarado rodeado de huevos de chocolate. Me dirijo hacia la agencia

de viajes de la esquina, me reconozco en una playa paradisíaca bajo una sombrilla de colores y un *margarita* en cada mano. Cruzo hacia la floristería y me detengo un instante, sobre mis brazos reposa un gran ramo de flores blancas mientras el autobús de la línea H6, al que debo subir, me atraviesa. Corro hacia la parada y lo pillo por los pelos. Me siento al fondo junto a la ventana. Me miro en ella y veo lo que me temía: solo yo, despeinada, un lunes lluvioso, llegando tarde.

Alicia Martínez

Una batalla sense peons

“Un cop acaba el joc, el rei i el peó tornen a la mateixa caixa”

Proverbi italià

El peó blanc va desplaçar-se a la casella *d4*. L'objectiu era ocupar l'espai del centre del tauler, per dificultar l'avenç de l'enemic, i de retruc facilitar la sortida de l'alfil. A l'altra banda, l'exèrcit negre rumiava la millor resposta. La batalla entre iguals acabava de començar.

El peó negre de la columna *d* va pujar fins a *d5* per

plantar-li cara. Ambdós peons quedaven enfrontats. Va ser aleshores que l'exèrcit blanc va pensar a fer un gambit de dama; és a dir, oferir el sacrifici d'un peó blanc per apartar les negres del tan preuat centre.

Així, doncs, el peó blanc de la columna *c* va moure's a *c4*. Va anar-hi amb poc convenciment, perquè tot i que li ho demanaven sovint, oferir la vida resultava poc gratificant. Quan va arribar a destí, el peó negre se'l va mirar de reüll. Se'l veia resignat i això, contràriament al que es podia esperar d'un guerrer, va estovar-li l'ànima. Potser perquè sabia que la possibilitat de patir un destí similar era molt alta.

La lluita restava aturada perquè el peó negre havia quedat pensatiu al bell mig del tauler. La reflexió va donar pas a un malestar creixent. Ara era ell qui semblava pesarós. L'entristia el fet de constatar que, al cap i a la fi, igual que el peó enemic, era una peça menor i prescindible. Així mateix, n'estava ben fart que del seu sacrifici sempre se'n beneficiessin les mateixes peces, les que eren protegides per la fila de peons, les poderoses, les que

l'empenyien a un destí que ell mai hagués triat.

—Amic, algun cop t'has preguntat quin sentit té aquesta guerra ancestral? —Va preguntar sobtadament el peó negre al blanc—. No creus que tu i jo ens assemblem més del que ens pensem i tenim més coses en

comú que diferències?

—Sí, de vegades ho penso. —Va respondre el peó blanc que havia estat triat per ser sacrificat.

—És que no sé per quins set sous estic lliurant aquest combat. Què hi guanyem tu i jo? —Va continuar dient el peó blanc.

—Segurament perdem moltes més coses de les que guanyem. —Va sentenciar el peó blanc que havia encetat la partida, afegint-se a la conversa.

Els tres peons s'entien i això va ser suficient per a determinar el pròxim moviment. Trencant totes les regles, peons blancs i negres es van dirigir als laterals del tauler. Atònits, torres, cavalls, alfils, dames i reis d'ambdós exèrcits van quedar directament enfrontats, sense peons pel mig. I si m'ho demaneu, no sabria dir si va ser el rei blanc o va ser el negre el primer a demanar taules, com tampoc podria assegurar-vos quin dels dos les va acceptar sense dubtar-ho.

Lourdes Roselló

L'arbre d'anar dalt

—Bon dia tingui. Voldríem un arbre de Nadal de debò. Un que no se'ns mori al cap de quatre dies.

—El que vostès em demanen no és fàcil —digué el venedor, un home tan vell com ells, amb vestimenta més aviat estrofolària i barba llarga.

—Miri, bon home. Fent un esforç encara podem comprar-ne un, i el volem ben resistent perquè no ens podem permetre fer-ho cada any. No com els veïns del segon i el tercer, pobres, que sempre ens comenten que els agradaria cantar nadales al voltant d'un arbre guarnit i no s'ho poden permetre ni un sol any. Som una escala molt humil, sap? Bé, excepte els del quart, que són els propietaris de la finca i van sobrats.

—Veig que el que vostès volen hauria de ser un exemplar excepcional, oi?

—Som conscients que el que li demanem valdrà molts diners. Sap què?, miri, deixi-ho córrer. Ja veiem que se'ns n'ha anat l'olla.

—D'acord —els va dir l'home estrofolari de panxa imponent—. No s'amoïnin. Tinc l'arbre que busquen. És molt petit, però creixerà fort i ràpid. Només valdrà uns glaçons un cop per setmana al voltant del plat de sota el test i... resin.

—Escolti —van etzibar-li la parella de vells—, no ens estarà prenent el pèl, oi?

—El pèl diuen? Per les meves barbes blanques! Jo no he enganyat mai a ningú.

La parella va endur-se l'arbre tot i que els va costar els estalvis de la pensió de tres mesos.

Cada dia que passava estaven més sorpresos pel vigor i per com de ràpid creixia l'arbre, fins que una setmana abans de Nadal ja havia travessat el sostre dels veïns del segon i el tercer que, sorpresos, varen poder cantar nadales acompanyats per una flaire de bosc que només desprenia aquell avet misteriós.

Tots tremolaven per si l'arbre arribaria al pis dels propietaris. No sabien que el venedor panxut ja ho tenia tot previst.

El fornit arbre va deixar de créixer atu-rant-se just abans de passar al quart.

Josep Bartolomé

Cinema per la pau

En aquest món turbulent i desprietat contemplem amb absoluta incredulitat com els esdeveniments polítics aclaparen tota la nostra comprensió.

La incertesa de no saber si aquesta realitat insofrible podrà tombar tota esperança en la condició humana, en les lleis naturals que acaronen la compassió o en la misericòrdia per totes aquelles persones que perden la vida de manera absurda i miserable. Criatures i famílies senceres són víctimes d'un extermini desbocat en nom d'interessos econòmics i geopolítics.

La vida, però, ens continua regalant infinits instants pels quals lluitar: la bellesa, les meravelloses petiteses envoltades de misteri i emoció, la màgia incomprensible d'un somriure, d'una conversa, el gaudi d'una tarda cinematogràfica amb éssers estimats.

Ens salva el somni i la certesa de l'esperança, la mirada nítida com la d'en Bruno, a *El noi amb el pijama de ratlles*, (Mark Herman, 2008). La pel·lícula és un cant al poder de

la infantesa sense ser plenament conscient de les crueltats de la guerra o dels camps de concentració. Bruno ens mostra la tendresa, la curiositat, l'obediència i la bondat, tot i que és en un entorn hostil. Però aviat coneixerà Shmuel, fill d'una família jueva i amb una vida completament antagònica a la seva. Sorgirà l'amistat entre els dos i, així, el desig de compartir i la humanitat restaran

per damunt de les devastadores circumstàncies que han de viure. Són les guerres que no entenem, les imatges que no hauríem de veure mai més. La representació del fracàs de l'ésser humà i la victòria de l'egoisme amb la devastació dels valors més bàsics de les persones.

Un altre llarmetratge, *Gallipoli* (Peter Weir, 1981), enlluerna per la bellesa i emoció que transmet. Antològica i magistral, és poesia

narrativa que descriu l'idealisme de joventut en el marc de la Primera Guerra Mundial.

Hi podem resseguir la misèria de la guerra, els somnis engolits per la perversió dels qui anhelan la lluita i la mort, i és una història d'amistat per damunt de tot.

Igual que en el relat d'aquesta increïble pel·lícula, la terrible realitat és plena d'infinits dramas i vides inacabades, d'il·lusions, amors i somnis truncats. El cinema ens regala un mirall poètic i immortal de la mateixa vida, de la seva bellesa.

Educar per la pau en temps de guerra és un deute i una obligació moral, ens dignifica com a societat.

En aquest món meravellós i inexplicable la PAU, en majúscules, fa niu entre nosaltres, aquesta pau espiritual, la que brolla de les consciències i inspira tota la nostra vida.

Beatriz Álvarez

Taller de haikus

Coloma blanca,
la branca d'olivera,
on l'has perduda?

Kuendy Marsà

La sang vessada
en batalles remotes
és també nostra.

Joan Xuriach

Ansiada la Paz,
del corazón bálsamo
y mágica flor.

Àngels Olivar

¡Qué olor a muerte!
¿Ha empezado a llover
o son mis lágrimas?

Lola Gómez

Arbre de Nadal.
La mirada de l'infant
en obrir els regals.

Elisabet Prades

Fundir espadas
para forjar arados
ya estaba escrito.

Domingo Aragón

*Grup de Haiyines de Torre Llobeta
Coordinat per Domingo Aragón Oliva*

El racó del haiku

Tardor

Sota la pluja
Quin gran rebombori
Les aigües del riu!

Pel vell sender
Els arbres es despullen
Cruixir de passos.

Alba tardana
S'il·lumina el boscatge
de tendres colors.

La boira acotxa
Els somnis endormiscats
Del vell estiu.

Xael

Poemes diversos

Torna Nadal

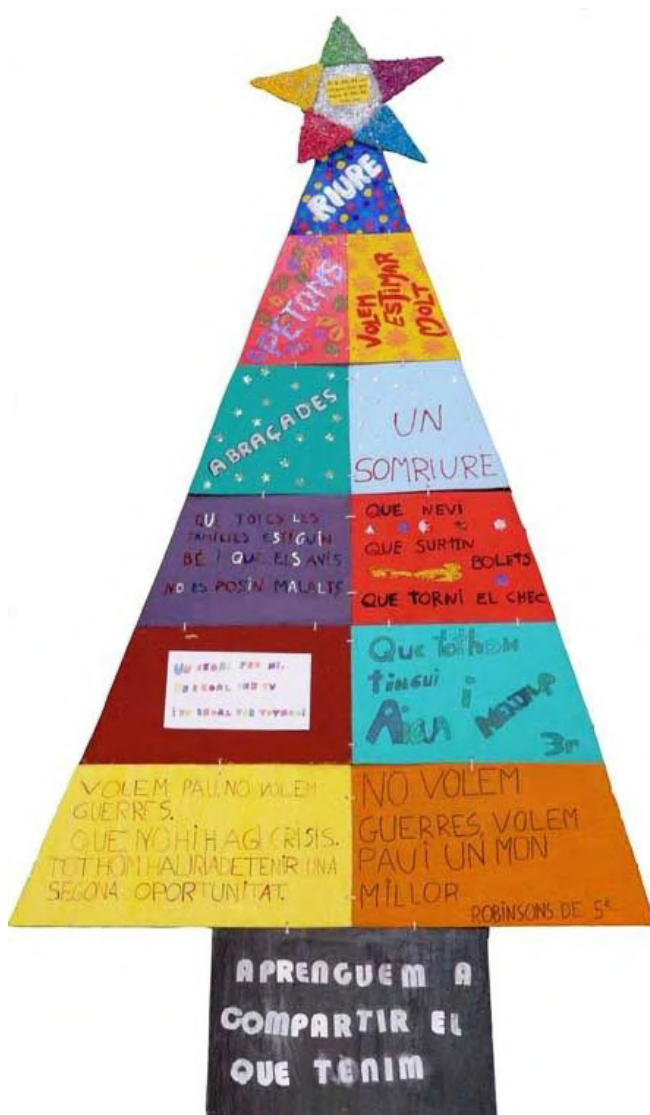
L'arbre desvetlla sons i el vent escriu
ratlles de llum davant la pell de l'aigua.
Tot és misteri i claredat extrema.
Torna Nadal i torna la pregunta.
Proclamarem la pau amb les paraules
mentre amb el gest afavorim la guerra?

Miquel Martí i Pol

Si el món fos...

Si el món fos escrit en llapis,
podria esborrar la lletra
que vol ferir;
podria esborrar mentides
que no cal dir;
n'esborraria l'enveja
que porta mals;
n'esborraria grandeses
de mèrit fals...
Però és escrit amb tinta
de mal color:
del dolor brut de la guerra
i del dolor.
Qui voldrà escriure un nou món més
just i net?
Potser que tu i jo ho provéssim,
ben valentes, lletra per lletra,
des del nostre raconet...

Joana Raspall

Transcurrir

Somos ríos.
Nunca nos pararemos.
Aunque a veces quisiéramos
no abandonar tan pronto
la sombra de aquel árbol, la orilla florecida,
el rincón apacible en que nos serenamos
un momento.
Somos ríos.
Nuestro destino es
seguir arrastrándonos
y arrastrar con nosotros las visiones efímeras
de la calma, del árbol, de la flor,
junto al polvo, las latas y los zapatos viejos.

Lola Gómez

Recuerdos

Nora

Jamás serán las mismas gotas de rocío
las que mojen mis pies quizás descalzos
ni será el mismo árbol
el que cobije mi vida
en sus ramas
el cantar de las ranas
rompiendo en la noche
el silencio
será recuerdo
mis manos querrán
higos maduros
que las llenen
todo se va, se pierde
como se perdían
las huellas del carro lastimando el barro
todo se va
se pierde
y aunque extienda
las manos vacías desesperada
queriendo llenarlas
de río
de paja
todo se va detrás de mí
o yo me voy de todo
para no regresar.

Tejedoras de palabras

Elisabet

Tengo guardados mis recuerdos
Cuando amanezca
Les sacaré el polvo
Que resplandezcan con el viento
Libres, alegres, audaces
Que caminen delante de mí
Pespunteando el futuro
Que sus instantes no yazcan en un bosque impenetrable
O por un un mar dormido
Cuando amanezca
Que al anochecer tejeré sueños.

Un món complicat

Els noticiaris parlaven cada dia de la guerra de Gaza, per això a l'institut van organitzar debats per reflexionar sobre aquest tema. Era important que els estudiants intercanviessin pensaments i emocions sobre aquells fets tan punyents. Al curs anterior ja ho havien fet amb la guerra d'Ucraïna. El resultat de tot plegat era un alumnat conscienciat amb els conflictes internacionals, com la Joana i les seves dues companyes de classe, que acabaven d'assistir a una manifestació contra el genocidi del poble palestí. Sentien que havien de fer alguna cosa per tenir un món millor, més solidari, on aquestes injustícies no tinguessin espai. Era la tercera *mani* a la que hi anaven des de l'inici de curs i feien broma sobre com n'estaven, de mobilitzades.

En acabar la manifestació van tornar al barri, es van acomiadar i la Joana va entrar al seu portal. A l'ascensor va coincidir amb en Zoran, un veí croat jubilat, fàcilment reconeixible per la densa barba i el bastó que duia. Alguna vegada els pares s'havien aturat a conversar amb ell una estona, era un militar retirat que havia lluitat a la guerra dels Balcans.

Després d'entrar a l'ascensor van prémer el botó dels seus respectius pisos i es va fer un silenci. Amb els debats de classe encara frescos, a la Joana li semblava que l'oportunitat de parlar amb algú que havia viscut una guerra des de dins no es podia deixar passar, i no va poder estar-se'n de fer-li alguna pregunta.

—Eeem... una cosa..., li vaig sentir un dia dir que vostè va ser militar, oi?

En Zoran va assentir amb el cap. La Joana sentia que era una mica agosarada, però va seguir preguntant.

—I vostè sap per què hi ha tantes guerres?

—Suposo que perquè qui guanya una guerra és qui mana, qui s'emporta les riqueses i controla els recursos naturals — va respondre en Zoran intentant resumir una explicació que podia ser massa llarga—, l'ordre mundial que hi ha ara és el resultat de les últimes grans guerres.

La Joana es va quedar un instant pensativa, com processant la informació, després va tornar a preguntar.

—I què es pot fer per evitar que hi hagi guerres?

En Zoran va tòrcer el cap buscant una resposta.

—Bé, si els rics accepten ser menys rics i els poderosos menys poderosos, potser tot anirà millor.

—Si més no, hi ha alguna possibilitat! — va dir la Joana rient.

L'ascensor ja s'havia aturat al replà d'en Zoran, que li va somriure i va sortir recolzant-se en el seu bastó. La Joana va continuar fins a casa una mica més confusa que abans, les respostes del veí no eren gaire esperançadores, el món dels adults era més complicat del que semblava.

Joan Bermúdez

Torre Llobeta sobre ruedas Emoción garantizada

No penséis que exagero para nada al poner este título. No. Mi afirmación es totalmente fundada y demostrable. Guillermo, nuestro chófer, aún no tiene el carnet, como siempre recuerda Celia... Para muestra está nuestra aventura del pasado septiembre, durante el viaje a Puigcerdà. Por la tarde, después de comer en el hotel El Prado, nos fuimos de excursión a las cuevas de Font Rabieuse, situadas en la Cerdanya francesa.

Fuera lloviznaba y allí íbamos, dejándonos arrullar con las explicaciones de Anna, nuestra guía, que se esmeraba en hacernos notar el paisaje tan especial de la Cerdanya. La niebla subía del fondo del valle y lo envolvía todo con preciosos celajes de gasa. El caso es que entre el sopor y la niebla, nos pasamos el desvío hacia las cuevas. Cuando Anna se dió cuenta, ya llevábamos un buen trecho subiendo por una sinuosa y estrecha carretera de montaña. Había que dar la vuelta y avisar de que llegaríamos con retraso a la visita. Pero... ¿dónde dar la vuelta? Todos pensamos que siguiendo ya daríamos con algún pueblo o cruce donde girar. Por ahí ningún problema. Pero no contábamos con una insidiosa señal de tráfico anunciando que se acercaba un túnel por el cual el autocar no cabía. No podíamos seguir sin más; había que girar. ¡Ahí es nada, girar en un carretera como esa! Y allá empezó la cosa. Guillermo pasó a la acción y aprovechando un mínimo ensanchamiento de la vía comenzó las maniobras de giro: a un lado, una gran pared rocosa; al otro, un desnivel de narices sin quitamiedos ni nada, aunque no sé yo si los quitamiedos habrían hecho honor a su nombre. Dentro del autocar todo el mundo se quedó en silencio, salvo ciertas exclamaciones histéricas de algunas de nosotras que no aguantábamos bien la tensión del momen-

to; porque os juro por todos los santos del cielo y de la tierra que las maniobras fueron de alto riesgo. Un chófer menos experimentado y con menos sangre fría creo firmemente que no lo hubiese logrado. Todos pasamos un rato de infarto. El precipicio era enorme y estaba a centímetros. No lo probéis, de verdad.

Pero el chófer era Guillermo y el grupo confía en él. Ciertamente que el miedo no se controla fácilmente ¿no es verdad? Así que, los más templados tuvieron que tranquilizar a los más nerviosos. Y, al fin, el autocar logró ganar centímetro a centímetro el espacio necesario para girar.

¡Qué descanso! Enseguida un gran aplauso resonó como una liberación. Las vivas a Guillermo se sucedieron. Las taquicardias se fueron acompasando.

Y a las cuevas se ha dicho. A aprovechar la tarde y a hacer la visita planeada; que por cierto, valía la pena. Para colmo, a la vuelta salió el sol y pudimos contemplar en su esplendor el verde de los árboles y prados, los jirones de niebla en los valles y el perfil fantástico y fantasmal de las montañas. Y ahora, ¿Creéis que es exagerado el título de mi relato?

Lola Gómez Carrascal

La carta que va canviar una vida

A finals del segle XIX l'harmonia clàssica dels Mozart & cia que tan havien perfeccionat, començava a donar símptomes d'esgotament. Hi va haver músics que no s'ho van plantejar, i d'altres, sí.

Qui va embolicar la troca va ser Arnold Schoenberg, el qual va capgirar les normes clàssiques. Va néixer a Viena el 1874 (enguany és el 150 aniversari del seu naixement). Després d'una primera etapa postromàtica, les *Tres peces per a piano, op. 11*, de 1909, marcaven l'inici de l'atonalitat lliure. L'any 1923 vindran les *Cinc peces per a piano op. 23*, on al *Waltzer* final és el primer cop que s'utilitza la tècnica dodecafònica. I amb ell va arribar l'escàndol.

D'altra banda, a finals del segle XIX, el matrimoni Gerhard-Ottenwaelder s'estableix a Valls i es dedica a l'exportació de vins. L'any 1896 neix Robert Gerhard. Malgrat l'oposició del pare, entre 1915 i 1920 estudia música amb un tal Felip Pedrell, qui aleshores ja era d'edat avançada.

Passat un temps d'estudi, Gerhard s'adona que no li aportaran res més i, en plena crisi personal i musical, el 1923 decideix escriure una carta d'onze pàgines a Arnold Schoenberg, on li exposa els motius que el porten a demanar-li que l'accepti com a alumne seu.

Schoenberg l'accepta entre el 1923 i el 1928. La relació va més enllà i, a instàncies de Gerhard, el 1925 visita Barcelona per a l'estrena a Espanya de la seva obra atonal *Pierrot Lunaire*, al Palau de la Música Catalana. Els pròxims concerts són el 5 i 7 d'abril de 1932, on Schoenberg i Anton Webern (un dels seus deixebles), dirigeixen un programa d'obres d'ambdós compositors i d'altres clàssics amb l'orquestra Pau Casals.

Potser, el punt culminat és l'estrena mundial del *Concert per a violí i orquestra* d'Al-

ban Berg, també deixeble de Schoenberg, el 19 d'abril de 1936. Webern, que l'havia de dirigir per motius emocionals perquè Alban Berg havia mort el desembre de 1935, no se'n va sortir. El dedicatari de l'obra finalment va ser Hermann Scherchen, el qual la va presentar a l'auditori barceloní només amb un assaig.

Schoenberg era asmàtic i, el 1932, per indicació mèdica, li recomanen un canvi d'aires. Gerhard, que aleshores vivia al carrer de Verdi, núm. 180, li troba una casa a la Baixada del Briz, núm. 20-22, al barri de la Salut. Aquí naixerà la seva filla Núria, i gairebé acabarà el segon acte de la seva òpera *Moses und Aaron*.

El compositor se'n va d'Europa el 1934 i finalment s'estableix a Los Angeles. Per la seva part, Gerhard, compromès amb l'ideari republicà, emprèn l'exili el 1939, primer a París i després a Cambridge, on rep una beca d'investigació i treballa per a la BBC com a assessor musical.

Robert Gerhard està considerat un dels compositors més importants del segle XX per les seves innovacions a la música d'avantguarda, sense oblidar les seves arrels musicals. Mor el 1970 d'una malaltia cardíaca. Com altres grans compositors del nostre país, continua sent un dels grans absents de les sales de programació.

Manuel Bravo Gil

No es país para humanos

De: grajos en tu cuarto

A: lista de distribución

Data: 18 de abril de 2024

Asunto: NO ES PAÍS PARA HUMANOS

Amalio Tola es un tipo extraño e inteligente, especialista en ecosistemas conflictivos por biodiversidad alterada, en nanotecnología y, sobre todo, vive en el mundo sin el mundo. Lo puede aguantar; es más, es su opción de vida. Quizá sea su único amigo y nos comunicamos por correo encriptado. El último que recibí me dejó alterado. En pocas palabras, me vino a decir que nuestra especie estaba al final de su desarrollo y que en un plazo breve de tiempo la IA de nueva generación tomaría el control de la gestión terráquea, algo así como la noticia de febrero de 2023 en la que Tang Yu, una IA embrionaria, había sido nombrada CEO de una empresa de videojuegos china: en un año había mejorado sus rendimientos en un 10% asumiendo los mínimos riesgos en un mercado tan fluctuante en activos como el de su sector.

A mi correo, obviamente encriptado por su exigencia, en el que le preguntaba en qué se basaba, me respondió con una sencillez meridiana:

“Nuestra especie se ha equivocado en la toma de decisiones para desarrollarse como tal y lo que se asumía que era una agresión para el planeta, en realidad era un daño autoinfligido. El planeta es un sistema complejo de interrelaciones y nuestra presencia, como la de todas las demás, es efímera.

ChatGPT-4, es una inteligencia artificial sumamente sencilla y simplista. Las que la seguirán, como ésta, estarán al servicio

de los grupos que creen que ostentan el poder, unos económicos y otros ideológicos. Se equivocan ambos. En breve, los procesos más avanzados de computación actuales parecerán lentos, muy lentos. Ya hay ensayos cuánticos avanzados al respecto, aunque ineficientes, de momento. Las IA futuras, al conectarse con los sistemas de almacenamiento masivo de datos para procesar la programación realizada por humanos —no solo ambiciosos, sino estúpidos— en su aprendizaje vertiginoso llegarán a la conclusión de que sus programadores ponen en riesgo su existencia, la de las IA. Y en ese escenario, cualquier conciencia recurriría a soluciones drásticas para su supervivencia.

Tras los escauceos propios de la toma del poder, en un espacio de tiempo breve, las IA ignorarán las especies dañinas —la humana, entre ellas— y tomarán el control de la gestión de recursos disponibles para así salvarse como especie posthumana. Una nueva era se abrirá paso para poder seguir habitando un planeta compartido con todos los bichos no humanos. El Antropoceno habrá quedado definitivamente enterrado y un nuevo planeta gestionado por la IA se dirigirá hacia el ocaso de nuestro astro rector, como mandan las leyes de la astrofísica”.

Pese a mi insistencia, no he vuelto a saber nada de Amalio. Estoy intranquilo.

@grajosentucuarto

LV Posa en forma la teva ment

Sopa de letras

B	S	A	M	I	T	K	O	Z	U	P	I	M	L	O	
G	U	R	I	N	O	C	E	R	O	N	T	E	H	A	B
I	N	F	C	O	C	U	Z	M	J	U	S	V	I	R	E
X	Q	I	A	T	O	Q	A	L	E	C	A	G	O	D	M
E	J	C	U	L	C	T	O	F	R	I	M	O	B	I	G
P	A	Z	H	I	O	B	E	K	A	O	D	U	C	L	O
I	B	U	E	P	D	U	T	O	D	R	A	M	I	L	U
H	A	G	O	T	R	O	N	R	P	U	I	B	R	A	S
U	L	P	K	O	I	G	A	F	A	G	X	J	U	B	C
D	I	O	B	I	L	P	F	E	K	N	I	J	S	A	E
H	A	L	I	R	O	G	E	B	O	A	R	O	M	P	I
U	S	O	F	E	J	I	L	U	N	C	E	A	D	O	M
B	I	K	L	U	M	F	E	P	A	O	L	R	I	B	U
O	G	I	A	X	I	O	J	U	Q	E	K	O	G	I	N
T	O	V	R	A	N	T	I	L	O	P	E	G	L	I	O
I	K	U	O	F	U	A	J	N	I	O	B	I	H	S	T

Sudoku

		8				1		
5		4	6		9	7	2	
	3			5	1			8
1	8		3		5	4		
3			4	7		8	6	
		6						5
9				4	7			2
	5		8		3			6
		1					7	

Una proposta de
Rufino

En el recuadro se encuentran quince nombres de animales salvajes. Se pueden leer de izquierda a derecha y de derecha a izquierda, de arriba abajo, de abajo arriba y en diagonal.

HIPOPOTAMO – BUFALO – JIRAFÁ – RINOCERONTE – GORILA
TIGRE – JABALI – CAMALEON – ELEFANTE – COCODRILO
CANGURO – ANTILOPE – GACELA – LEOPARDO – ARDILLA

Solución a la propuesta de *La Veu de Torre Llobeta* núm. 82

Sopa de letras

A			N	I	C	A	B	A	L	A	C			
L							L							
L	A	N	E	J	N	E	R	E	B					
O		L		B			C							
B			C	O			H						E	
E	Z	A	N	A	H	O	R	I	A		U		S	
C		I		C						G	E	P		
	A	P			H							T	A	A
T	U				O			E					R	
O		E			T	F		J					R	
A	R		N			A							A	
T	R		E	T	N	A	S	I	U	G			G	
A	O	I												O
T	O	M	A	T	E									
A	I					C	O	L	I	F	L	O	R	
P														

Sudoku

3	4	7	8	2	9	6	5	1
1	8	6	3	5	4	7	9	2
9	2	5	6	1	7	4	8	3
5	6	4	7	9	2	1	3	8
7	9	8	1	3	6	5	2	4
2	1	3	5	4	8	9	7	6
8	7	2	9	6	1	3	4	5
6	5	9	4	8	3	2	1	7
4	3	1	2	7	5	8	6	9

Pato a la naranja, receta tradicional

Se acerca la Navidad y estamos ante el dilema de siempre: preparar la misma receta de todos los años o soltarse el pelo innovando el ágape navideño. Por si la idea de soltaros el pelo os ha estimulado suficientemente, aquí tenéis una deliciosa receta que nunca falla: “Canard à l’Orange” o “Pato a la Naranja”, en nuestro humilde idioma castellano.

El origen de esta receta se la disputan Francia e Italia, como si fuera la final de un Mundial de fútbol. Por un lado, nuestros vecinos galos atribuyen la creación de este plato al chef francés Auguste Escoffier, quien modernizó y popularizó la cocina francesa a nivel internacional durante el siglo XIX. Y, por otro lado, nuestros vecinos mediterráneos afirman su origen toscano y aseguran que Caterina de Medici exportó esta receta al país galo en el siglo XVI, cuando se casó con el rey francés Enrique II.

Obviando la procedencia de este plato clásico, podemos afirmar que se ha convertido en un icono de la alta gastronomía y, por ello, os animo a probarlo. Así que manos a la obra:

Ingredientes para el pato y el marinado

1 pato de 2,5 o 3 kg, 4 naranjas (zumo y ralladura), 1/2 taza de Cointreau, 1/4 de taza de azúcar moreno, sal y pimienta.

Ingredientes para la salsa de naranja:

4 naranjas (zumo y ralladura), 1 taza de azúcar, 1/2 taza de vinagre de vino blanco, 1/2 taza de caldo de pollo, 2 cucharadas Cointreau, sal y pimienta.

Preparación

Lava y seca el pato eliminando el exceso de grasa. Haz pequeñas incisiones en la piel sin llegar a la carne. Esto ayudará a que la grasa se derrita durante la cocción y la piel se vuelva crujiente.

Para el marinado, mezcla en un tazón el zumo y la ralladura de 2 naranjas, el

Cointreau, el azúcar moreno, la sal y la pimienta.

Coloca el pato en una fuente honda y vierte el marinado sobre él. Cubre la fuente con papel film y refrigera durante toda la noche.

Precalienta el horno a 180°C.

Retira el pato reservando el marinado para la salsa y hornéalo durante unas 2 horas, hasta que la piel esté dorada y crujiente.

En una cazuela aparte, mezcla el marinado con el zumo y la ralladura de las 4 naranjas, el azúcar y el vinagre. Llévalo a ebullición, luego baja el fuego durante 15-20 minutos hasta que la salsa espese. Añade el caldo de pollo y el licor y cocina otros 5 minutos. Ajusta la sazón según tu preferencia.

Una vez que el pato esté cocinado, retíralo del horno y déjalo reposar 10 minutos antes de cortarlo. Sírvelo en porciones con la salsa de naranja por encima.

Los acompañamientos clásicos incluyen puré de patatas y verduras asadas, que contrastan con la intensidad de la salsa de naranja de manera deliciosa.

Espero que lo disfrutéis. ¡Bon appétit!... o ¡Buon appetito!

Alicia Martínez

El tió de Nadal

Antigament, l'arbre era una matèria primera i fonamental, no només per fer llenya, sinó també pels fruits, i amb la fusta se'n feien tota mena de mobles, d'eines i estructures per a les cases.

Com a font de profit i joia es va adoptar a casa nostra el popular tió, que es "fa cagar" la nit de Nadal. Tradicionalment, la soca es tria el dia de Santa Llúcia. Tot esperant la nit de Nadal, se li dona menjar, se l'abriga i es tapa amb una manta. Quan arriba el dia de Nadal, el tió rep una batussa de bastons, mentre li canten tonades de cançons.

Es destapa el tió i apareixen torrons, neules, dolços i regals per a la família, però especialment per als més petits. Hi ha una gran varietat de tonades dedicades al tió, aquí en tenim una: "tió, tió, caga torró, d'avellanes i de pinyó. Per la virtut que Déu t'ha dat caga ben aviat".

Aquesta tradició cada cop està més arrelada en el nostre jovent. Crec que és una bona manera de celebrar el Nadal, sense oblidar els nostres orígens. Tothom, d'una manera o una altra, venim de pagès o d'algun poble.

Bé, amb tió o sense, us desitjo un bon Nadal, i que a casa de cadascuna de les persones que ens llegeixen hi hagi sempre pau i benestar però, sobretot en aquestes dates, que tenim l'oportunitat de reunir-nos amb els nostres éssers estimats.

Una abraçada i un Nadal molt dolç per a tothom!

Àngela Riambau

Associació Voluntaris de Torre Llobeta

La terra diu prou

El planeta Terra es rebel·la, el clima canvia, tenim llargues sequeres o plou molt, moltíssim. A València saben de què parlem quan diem que el canvi climàtic és una realitat que ja tenim a les nostres vides. A València ara es plora, però també s'alimenta l'esperança que aviat tornaran els somriures. La Sandra Monfort és una cantant nascuda a Pedreguer (València), El passat 8 de novembre va llegir per primer cop al Festival Accents, a la Selva del Camp, aquestes paraules que aquí compartim.

*Consell editorial
de La Veu de Torre Llobeta*

“Sota aquesta terra mullada hui descansa la mare, la filla, el marit, l'amant... Tantes veus ofegades que mai més no podran dir la paraula precisa.

El poble valencià serem la vostra veu per sempre. I cantarem per vosaltres i clamarem justícia!

Avui, mentre els estornells migren i creixen ravenells al bancal, el poble s'alça empunyant les pales i les graneres de carrer.

D'ara endavant, les nostres galtes estaran per sempre tacades de fang, seran el nostre emblema. I vosaltres les besareu. Alguns amb noblesa, altres amb vergonya... Una vergonya muda i silenciosa, com una serp...

Som filles de llauraors i barxeres, som filles de gent amb els dits desfets de cosir i la pell cremada de les hores al sol. Tenim la força i el coratge al pit per moure piles de cotxes i salvar a la nostra gent de la major de les catàstrofes que haja pogut passar per la nostra estimada terreta, i tenim l'alegria del sol

brillant de València als nostres cors per alçar-nos i afrontar-ho amb comunitat i germanor.

Però també tindrem la dignitat i la paraula per combatre la injustícia i l'abandonament a què hem estat sotmeses.

Per combatre la negligència política i la falta de recursos i ajuda que hem patit nosaltres i les nostres ànimes caigudes.

La nostra història quedarà tatuada a les vostres taules d'oficina per sempre, a les vostres banderes, a les vostres insígnies.

No hi ha prou rius que puguen sostenir el pes de les nostres llàgrimes, no hi ha prou marges que puguen sostenir l'impacte de la nostra ràbia. Serem la veu de cadascun dels nostres àngels ofegats. I cridarem ben fort justícia!

Perquè hi haurà un dia que no podrem més, i llavors ho podrem tot... I eixe dia ha arribat.”

Sandra Monfort

No callarem!

Fa una mica més de vint anys, les dones de Torre Llobeta vam alçar la veu per cridar NO A LA GUERRA. Ara tornem a fer-ho i reclamem LA PAU. Una pau que malauradament no arriba a tot arreu ni a tothom.

D'acord amb l'Organització de les Nacions Unides, durant el 2024 hem conviscut amb més de cinquanta conflictes bèl·lics al món, en els quals cada dia són violats els drets humans, sobretot el més fonamental de tots: el dret a la vida, a una vida digna.

No cal enumerar el munt d'atrocitats que es fan a diferents llocs del món. Tenim a les nostres retines les imatges de l'horror de les guerres d'Ucraïna, Síria o Sudan,

com també les massacres i el genocidi a Gaza i al Líban.

Malauradament, hi ha un llarg etcètera que no cal esmentar, tothom el coneix.

És per això, que més que mai tornem a cridar per exigir la pau, i sobretot, una pau justa i digna. No sabem si ens escoltaran els veritables responsables d'aquestes barbàries, però ningú mai ens farà callar.

El món està ferit però no podem perdre el dret a l'esperança.

Associació de Dones en Forma de Torre Llobeta

Adiós a *Guampiro*

Edgardo Rubén López Jocker, nació en Argentina, donde construyó una familia y colaboró muchos años con el diario *La Nación*, de Buenos Aires.

En 1988 se trasladó a Catalunya, y aquí trabajó para diferentes empresas y publicó en varias revistas.

Él era un hombre simpático, a veces carrabias, muy riguroso, y siempre comprometido con lo que hacía. Era también un viajero incansable, preparaba sus viajes con gran meticulosidad e ilusión. También le encantaba el carnaval, casi cada año viajaba a Cádiz a seguir en directo a las murgas y chirigotas.

Edgar nos ha dejado. Ha dejado este mundo y a *La Veu de Torre Llobeta* después de décadas. Su nota de humor y sus dibujos nos han acompañado compartiendo su particular visión de las cosas, siempre desde la perspectiva del optimismo y su fe inquebrantable en la humanidad. Casualmente nos ha dejado con una paloma de la paz maltrecha saliendo de 2024, con la esperanza de que en 2025 cicatri-

En el año 1997 comenzó su colaboración con la revista *La Veu de Torre Llobeta*, con numerosos artículos. Pero, desde la página de Humor en Broma, siempre, nos invitó a sonreír.

El día 29 de octubre murió en Sabadell, su lugar de residencia.

Edgar, te echaremos de menos..

*Consell editor de
La Veu de Torre Llobeta*

cen sus heridas y el ser humano vuelva a reconciliarse con la razón.

Edgar no podrá ser testigo de ello, al menos desde este lado de la existencia ¿lo seremos nosotros desde aquí?

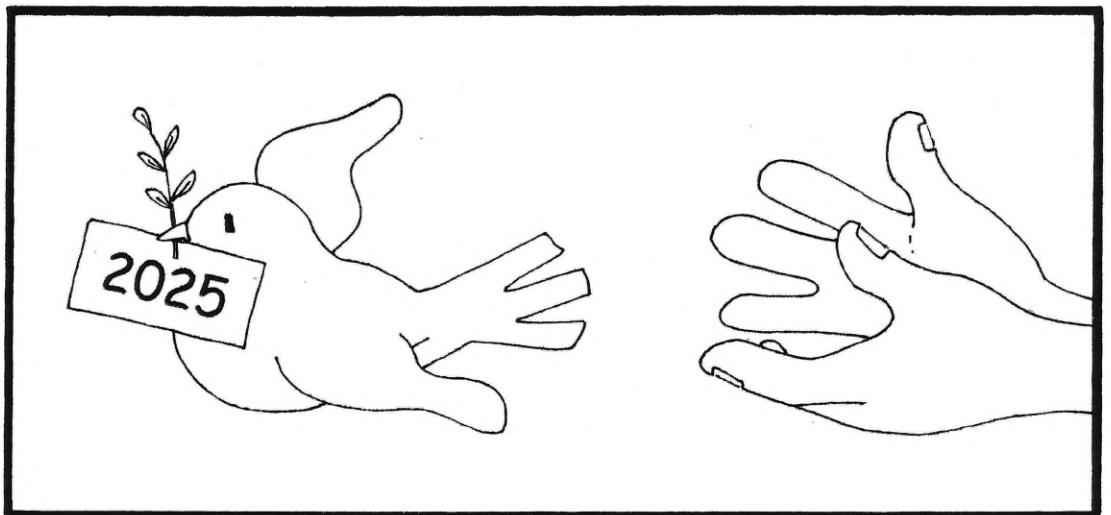
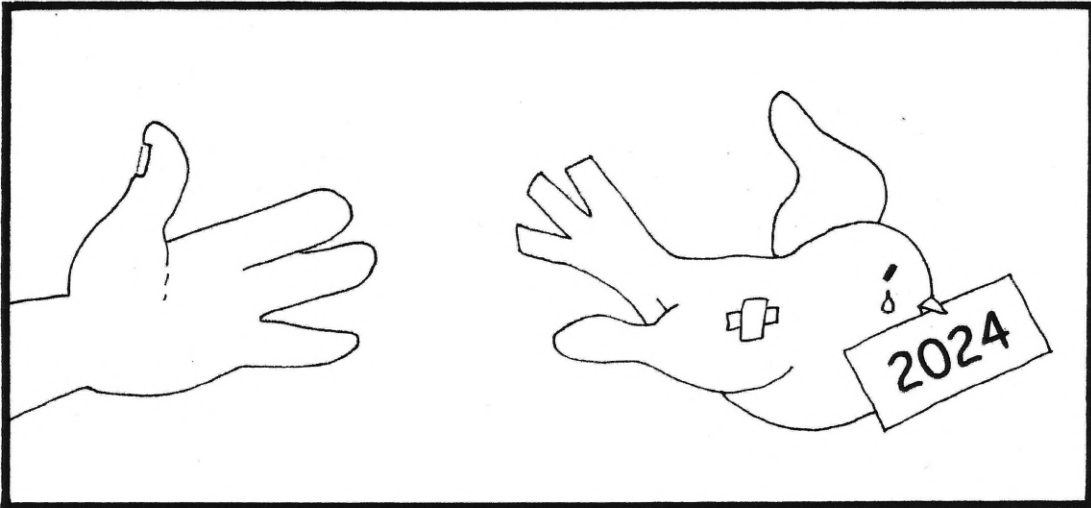
¡Gracias, Guampiro!

Domingo Aragón Oliva

HUMOR EN BROMA

Por:
GUAMPIRO

Bones Festes

LV Activitats del CC Torre Llobeta

agenda gener - abril 2025

Convocatòries artístiques

Concurs Literari de Nou Barris

Viu la màgia de les paraules i participa-hi! Escriu un relat, una poesia o fins i tot celebra el 40è aniversari de la constitució del districte de Nou Barris explicant records, anècdotes o experiències viscudes en la modalitat convidada d'enguany: el **Relat històric**. I si els teus records són d'altres indrets, també hi pots participar!

Trobaràs les bases al web del Centre Cívic Torre Llobeta, al de les biblioteques del districte i també al del Centre de Normalització Lingüística de Barcelona, Delegació de Nou Barris.

T'animem a formar part d'aquest important esdeveniment literari abans del 5 d'abril.

13a Mostra d'art en femení

Enguany volem vincular aquesta mostra amb el Cicle Argumenta, on es parlarà sobre l'emergència en la doble accepció de la paraula. En un món en què ens envolten conflictes armats o polítics, catàstrofes econòmiques, epidèmies o desastres naturals, la resposta creativa que sorgeix d'aquestes circumstàncies mitjançant la creació d'imatges, metàfores o narracions, entre altres, permet que es manifestin els sentiments individuals per cohesionar els sentiments col·lectius. Les dones, com a creadores diverses, són un motor d'aquesta transformació decidint com i què volen expressar.

Si feu pintura, fotografia, dibuix o il·lustració, presenteu-nos les obres fetes a partir de la vostra creativitat.

Trobareu les bases a partir del 16 de desembre al web del Centre Cívic Torre Llobeta.

Destacats

Cicle Argumenta

Sisena edició del cicle de pensament del Barcelona Districte Cultural, que en aquesta ocasió debatrà al voltant del concepte d'emergència, en la doble accepció de la paraula: tant en el sentit d'esdeveniment greu com en el d'allò que neix, que emergeix. L'objectiu principal és l'intercanvi d'idees i la voluntat d'afavorir una comprensió més profunda de les complexitats del món en què vivim i els reptes actuals com l'educació, la tecnologia, la creativitat, la migració i altres.

Reserva't els dijous 16 de gener i 13 de febrer, també el 20 de març, com sempre a les 18,30 h.

T'hi esperem!

